

RISTIN RAKKAUS

Room. 5:1-11

1. Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on **rauha** Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta,
2. jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyt tähän armoon, jossa me nyt olemme, ja meidän **kerskauksemme** on Jumalan kirkkauden **toivo**.
3. Eikä ainoastaan se, vaan meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä,
4. mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa;
5. mutta toivo ei saata häpeään; sillä Jumalan **rakkaus** on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu.
6. Sillä meidän vielä ollessamme **heikot kuoli Kristus** oikeaan aikaan **jumalattomien** edestä.
7. Tuskinpa kukaan käy kuolemaan jonkun vanhurskaan edestä; hyvän edestä joku mahdollisesti uskaltaa kuolla.
8. Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että *Kristus*, kun me vielä olimme **syntisiä**, *kuoli* meidän edestämme.
9. Paljoa enemmän me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen *veressään*, pelastumme hänen kauttansa vihasta.
10. Sillä jos me silloin, kun vielä olimme Jumalan **vihollisia**, tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan hänen *Poikansa kuoleman* kautta, paljoa enemmän me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt, kun olemme sovitetut;
11. emmekä ainoastaan **sovitetut**, vaan vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovituksen saaneet.

Muutoksen kaipuu

Valtaisa joukko ihmisiä etsii muutosta elämäänsä. Jokin heidän elämässään ei tyydytä heitä, saattaa ahdistaa heitä. Moni kokee elämänsä onnettomaksi ja surkeaksi. Moni kaipaa rauhaa levottomaan mieleensä. Monia ahdistavat erilaiset pelot - viime kädessä kuoleman pelko - josta ei kuitenkaan uskalla puhua oikeastaan kenellekään. Monia kalvaa jatkuva huoli omaista ja rakkaista. Moni ei näe elämälleen minkäänlaista tarkoitusta eikä mielekkyyttä. Moni kärsii sairauksiensa, köyhyytensä tai vammansa kanssa. Moni kaipaa rakkautta yksinäisyyden tuntoonsa. Joku on katkeruutensa vanki.

Muutoksen kaipauksen ohessa sydäntä saattaa samalla kaivertaa muutoksen pelko. Nykytilaan tottuneen on vaikea kohdata jopa muutosta parempaan. Taustalla on myös pelko siitä, että muutos voi olla hallitsematonta ja voi lopulta muuttua tuhoisaksi. Siksi moni pitää kynsin ja hampain kiinni nykytilasta, joka ei kuitenkaan anna tyydytystä sydämelle.

Silti muutosta etsitään ja monella tavalla. Joku luulee löytävänsä avun olosuhteiden muutoksen kautta. Joku lähtee etsimään onnea kaukomailta. Joku antautuu huvittelun valtaan. Joku hakeutuu uskonnollisten harjoitusten maailmaan. Joku pakenee todellisuudesta huumeiden ja alkoholin voimalla. Joku omistautuu yhteiskunnalliseen toimeliaisuuteen. Joku lähtee etsimään uusia ystäviä tai uutta harrastusryhmää. Joku suuntaa koko tarmonsä oman ulkomuotonsa parantamiseen tai itsensä kehittämismenetelmiin.

Kaiken tällaisen taustalla on kuitenkin sellainen väärä kuvitelma, että ihminen voi jollain lailla muuttaa itsensä paremmaksi ja onnellisemmaksi. Kovin moni on tosin kaiken yrittämisen jälkeen pettynyt ja lopulta alistunut siihen, että mitään todellista muutosta parempaan ei voikaan tapahtua. Yritetään tyytyä edes nykyisiin siinä toivossa, että asiat eivät menisi nyt ainakaan vielä huonompaan suuntaan.

Jumala tekee sen mikä on meille mahdotonta

Raamatun suuri sanoma on siinä, että ihminen on todellakin täysin voimaton ja kyvytön muuttamaan itseään, mutta että Jumala lähetti oman Poikansa Jeesuksen Kristuksen tänne maailmaan sen, mikä on meille mahdotonta. Hän kykenee muuttamaan meidät, vaikka olosuhteemme eivät muuttuisikaan miksikään.

Tämänpäiväinen tekstimme kertoo millainen tämä muutos on ja miten se tapahtuu. Tässä muutoksessa ei ole ensi sijassa kysymys meidän olosuhteistamme tai luonteemme muuttumisesta, vaan siitä, että suhteemme meidät luoneeseen elävään Jumalaan muuttuu niin, että Hänen elämänsä alkaa vaikuttaa meissä.

Tosiasioiden tunnustamisen vaikeus

Syy, miksi monet eivät tätä muutosta halua eivätkä sitä etsi, vaikka se on ilmaiseksi tarjolla kaikille, löytyy siitä, että ihmiset eivät useimmiten halua myöntää todellista tilaansa ja sen vakavuutta. He kyllä tuntevat oireita, mutta "taudin" oikea nimi on useimmille vastenmielistä kuultavaa. Aivan niin kuin päänsärky voi johtua stressistä, vilustumisesta, verenpaineen kohoamisesta, influenssasta, aivokalvon tulehduksesta tai syövästä. Kun päänsärky tulee valta osa ihmistä lähtee liikkeelle siitä, että kysymys on ohimenevästä pikku vaivasta. On tuskallista kohdata taudin oikea nimi, vaikka siihen olisi tiedossa parantava lääkityskin.

Tekstimme kertoo, että ihmisen varsinainen ongelma on hänen heikkoutensa, hänen syntisyytensä, hänen jumalattomuutensa ja vihansa Jumalaa kohtaan. Ihminen luotiin alun perin elämään Jumalan yhteydessä. Kun ihminen oman vapaan valintansa seurauksena hakeutui eroon Jumalasta, hän on kuin "kala kuivalla maalla" ja on joutunut tilaan, jota nuo neljä sanaa hyvin kuvaavat:

Heikko

Hän on **heikko**. Tämä heikkous ei kuitenkaan ole laadultaan sellaista, että voisimme sillä puolustaa omaa pahuuttamme. Ihminen kykenee helposti tekemään paha, mutta hyvän tekeminen on todella työlästä. Tätä heikkoutta Paavali kuvaa jatkossa seuraavalla tavalla:

18. Minä kyllä tiedän, ettei minussa, se on, turmeltuneessa luonnossani asu mitään hyvää. Tahtoa minulla kyllä on, mutta ei ole voimaa hyvän toteuttamiseen. 19. Sillä sitä hyvää, mitä tahdon, minä en tee, vaan sitä paha, mitä en tahdo, minä teen. 20. Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdo, sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu. 21. Tahtoessani tehdä hyvää minä huomaan itsessäni sen lain, että paha on piintynyt minuun. 22. Sisällisen ihmiseni puolesta minä kyllä ilolla yhdyn Jumalan lakiin, 23. mutta ihmisluonnossani minä tunnen toisen lain, joka sotii mieleni lakia vastaan ja pitää minua luonnossani olevan synnin lain vankina. (Room. 7:18-23)

Syntinen

"Ei kenkään ei ole paha, toinen on vain heikompi toista" laulaa Eino Leino, mutta totuus on kaukana siitä. Edellä kuvatun heikkouden keskellä ihminen tietää ja ajoittain tuntee syvästikin, että hän itse on **syntinen** ja syyllinen kaikkeen siihen

pahaan, jota hän tekee ja hän on vastuussa myös siitä, että hän laiminlyö sitä hyvää, minkä tietää oikeaksi. Syyllisyyttä ei vähennä yhtään hänen tajunsa siitä, että hän on synnin orja, jonka on "pakko" tehdä syntiä. Hän tietää olevansa vastuussa Jumalan edessä, hän tietää joutuvansa tuomiolle ja rangaistavaksi teoistaan ja laiminlyönneistään. Hän vavahtaa kuoleman edessä, koska aavistaa sen jälkeen tulevan tuomion.

Jumalaton

Tämän tilan tekee entistäkin vakavammaksi se, että hän on **jumalaton**. Pohjimmiltaan hän haluaakin tehdä paha. Hän rakastaa omia himojaan. Hän nauttii väkivallan ja aviorikosten katselusta, koska hän pohjimmiltaan haluaa itsekin kostaa ja tyydyttää sydämensä likaisia himoja. Mikä pahinta, hän saattaa rakastaa himojaan siinä määrin, että vaatii niiden vapaata toteuttamista omana oikeutenaan. Hän alkaa pitää kaikkein luonnottomimpiakin asioita luonnollisina, ja saattaa vaatia niille oikeutusta jopa ihmisoikeuksina.

Vihollinen

Kaiken keskellä jokaisella ihmisellä on kuitenkin jonkinlainen taju Jumalasta, sillä Jumalan teot näkyvät luonnossa ja omatunto toimii edelleen jollain tavalla. Jumalasta tulee himojaan rakastavalle ja todellisuudessa himojensa orjuudessa elävälle ihmiselle varsinainen vastustaja ja **vihollinen**, joka haluaa vain pilata hänen elämänsä ja riistää siitä viimeisenkin nautinnon ja ilon. Hän alkaa vihata ja inhota Jumalaa. Hän saattaa myös toimillisesti lähteä vastustamaan kaikkea, mikä vähänkin viittaa Jumalan suuntaan: "Jumalaa ei ole!" huudon varsinainen sisältö on "Jumalaa ei saa olla!"

Jos ja kun ihminen suostuu kohtaamaan nämä elämänsä syvimvät ja todelliset ongelmansa, heikkoutensa, jumalattomuutensa, syntisyytensä ja vihansa Jumalaa kohtaan, hän saattaa joutua syvän epätoivon valtaan. Hän aavistelee, että kun hän kerran joutuu Jumalan pyhien kasvojen eteen, hänellä ei ole odotettavissaan mitään muuta kuin kadotusta ja helvetin tulta. Hän tajuaa olevansa "helvetin kekäle" niin kuin vanhojen heränneiden oli tapa asia ilmaista. Kokemus voi olla niin tuskallinen, että viimeiseen asti hän yrittää paeta oman todellisen tilanensa kohtaamista.

Muutos heikoille, jumalattomille, syntisille ja Jumalan vihaajille

Mutta Jumalan kiitos, tekstimme sanoma ei pääty tähän. Se kertoo muutoksesta, joka kohdistuu juuri ja oikeastaan vain heikkoihin, jumalattomiin, syntisiin ja Jumalaa vihaaviin. Kysymys on siitä, että Jumalasta eroon juossut pääseekin takaisin Jumalan yhteyteen - ei omien ponnistustensa tai yrittämisensä vuoksi, vaan juuri heikkona, jumalattomana, syntisenä ja Jumalaa vihaavana. Hän saa armon. Hän saa anteeksiantamuksen. Hän saa vanhurskauden lahjaksi, hän pääsee takaisin Jumalan yhteyteen ja Hänen lapsekseen. Hänen suhteensa Jumalanaan muuttuu.

Suhde Jumalaan

Kun suhde Jumalaan muuttuu, siitä seuraa asiat, joita tekstimme kuvaa sanoilla: rauha, kerskaus (valtaisa ilo), toivo, rakkaus, sovinto. Mikään näistä asioista ei kuitenkaan esiinny irrallisena jonkinlaisina ihmisen uusina ominaisuuksina, vaan kaikki ne liittyvät suhteeseen Jumalaan.

Rauha

Rauha Jumalan kanssa merkitsee sitä, että ihminen on vapaa syyllisyyden taakasta. Hän on saanut syntinsä anteeksi. Hänen ei tarvitse pelätä minkäänlaista rangaistusta, koska sen kärsikin hänen puolestaan jo Jeesus Kristus. Sotatila hänen ja Jumalan kanssa on päättynyt. Jumala tulee hänen omalle puolelleen ja hän löytää suuren turvallisuuden ja levon väkevän Jumalan läsnäolosta.

Sovinto

Sovinto Jumalan kanssa merkitsee sitä, että mikään menneisyyden asia ei tule enää ihmisen ja Jumalan välille. Hän voi vapaasti puhua ja kertoa kaiken, mitä hän ajattelee ja kokee rukouksessa Herralle. Hän saa kulkea Jumalan päivittäisessä johdatuksessa, hän saa kuulla Jumalan puhuvan Raamatun sanassa juuri hänelle itselleen henkilökohtaisesti. Hän tietää, että mikään vaikeakaan asia hänen elämässään ei tapahdu hänelle Jumalan sallimatta ja ilman Jumalan hyvää tavoitetta.

Toivo

Armahdettu ihminen saa myös kokonaan uuden **toivon** elämäänsä. Hänen toivonsa ei perustu olosuhteiden muuttumiseen paremmaksi, vaan Jumalan kirkkauden todellisuuteen. Hän tietää, että lopulta hän on pääsevä Isän ja Jeesuksen luo taivaalliseen kirkkauteen, eikä mikään tai kukaan voi riistää häneltä tuota lopullista päämäärää.

Rakkaus

Toivon varmasta toteutumisesta hän saa tämän ajan ajoittain tuskallistenkin kokemusten keskellä toistuvan vakuutuksen, kun Jumalan **rakkaus** ajoittain hyvin väkevänä kokemuksena ja ajoittain tietoisuutena Golgatan ristillä tapahtuneen sovituksen riittävydestä täyttää hänen sydämensä. Hän tietää, että Jumala rakastaa häntä aina ja kaikissa olosuhteissa, ilman pienintäkään poikkeusta. Siksi hän jaksaa kärsivällisesti odottaa toivonsa lopullista täyttymistä ahdistavienkin kokemusten keskellä.

Jumala **osoittaa** rakkautensa meitä kohtaan siinä, että meidän vielä ollessamme syntisiä Kristus kuoli meidän puolestamme.
(Room. 5:8)

Ilo

Vanhurskautetun **ilo** on kolmijakoinen. Ensiksikin hän iloitsee ja kerskuu (varmana tosiasiana iloitsee) siitä, että Hän pääsee Jumalan kirkkauteen Jeesuksen luo. Mikään ja kukaan ei voi sitä estää, koska Jumala on hänen kanssaan ja hänen puolellaan. Toiseksi hän iloitsee kaikkinaisissa vaikeuksissa ja ahdingoissakin, koska tietää niiden kautta Jumalan antavan hänelle kärsivällisyyttä ja kasvattavansa häntä syvemmälle Hänen rakkautensa tuntemiseen. Kolmanneksi ja suurimmaksi ilon aiheeksi hänelle muodostuu itse Jumala. Mikään ei voi ilahduttaa häntä niin paljon kuin Jumalan kasvojen näkeminen, nyt Raamatun peilin kautta, silloin kasvoista kasvoihin.

Suuri armo

Kun palautamme mieleemme, että heikot, jumalattomat, syntiset ja Jumalaa vihaavat pääsevät osallisiksi muutoksesta, jossa heille annetaan rauha ja sovinto Jumalan kanssa, toivo Jumalan kirkkaudesta, Jumalan oma rakkaus ja ilo Jumalasta, niin emme voi ihmetellä sekä muutoksen suuruutta että sen aikaan saajan

rakkautta ja hyvyyttä. Sillä tämä muutos on kokonaan lahjaa ja annetaan jokaiselle, joka sitä pyytää ilmaiseksi.

Miten Kristus se teki mahdolliseksi?

Mutta miten tämä muutos on mahdollinen? Siihen tekstimme vastaa toistamalla neljään kertaan samaa asiaa: Kristus kuoli, Jeesuksen veri sai sen aikaan. Tuo valtaisa muutos perustuu kokonaan siihen, mitä Jeesus Kristus teki Golgatan ristillä ja ylösnousemuksen aamuna.

Jeesus otti kantaakseen sen tuomion ja rangaistuksen, joka syystä kuuluisi heikoille, jumalattomille, syntisille ja Jumalaa vihaaville. Hän sai täyden 100% rangaistuksen siitä, mitä me olemme tehneet ja laiminlyöneet ja koko meidän syntisen luontomme pahuudesta. Mitään toista rangaistusta ei voi tulla sille, joka turvautuu Hänen tekoonsa. Ylösnousemuksellaan Jeesus kukisti kuoleman vallan ja teki tyhjäksi myös synnin tuottamat seuraukset. Kaiken tämän hän teki siksi, että Hänen sydämensä on täynnä rakkautta ja armoa meitä ihmisiä kohtaan. Kysymys on kokonaan Jumalan muuttumattomasta hyvyydestä ja rakkaudesta, vaikka me juoksimme pois Hänen luotaan.

Tie takaisin Isän sydämelle on auki, ovi on sepposen selällään. Kuka tahansa saa käydä sisään. Siinä ei kysytä mitään muuta, kuin että pyydämme tätä Herraa Jeesusta Kristusta tulemaan elämäämme.

Kun pyydämme häntä elämäämme, turvaamme yksin Häneen, anomme armoa, niin Hän antaa sen ehdoitta. Hän antaa meille oman puhtautensa ja pyhyytensä lahjaksi. Hän pukee meidät vanhurskauden pukuun.

"Anna sydämesi Jeesukselle!" Se tarkoittaa, että tuomme tyhjän ja onnettoman sydämemme Herralle. Hän puhdistaa sen ja täyttää sen omilla rikkauksillaan.

Uskosta vanhurskaaksi

Jumala pelastaa ja lukee vanhurskaaksi sen, joka uskoo. Uskon vastakohta on omiin tekoihinsa luottaminen. Usko Jeesukseen tarkoittaa sitä, että jätämme itsemme sen varaan, mitä Hän on tehnyt ja otamme vastaan Häneltä syntiemme anteeksiantamuksen. Tarraudumme siihen, mitä Hän Raamatun sanassa lupaa: "Poikani ole turvallisella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi!" "Vuo-ret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty eikä minun rauhan liittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi."

Usko

Muutoksen salaisuus huipistuu siis lopulta kysymykseen uskosta ja epäuskosta. Jeesus, joka puhuu meille tänäänkin sanassaan, jakaa ihmiset tiukasti kahteen leiriin: niihin, jotka uskovat Häneen ja tulevat Hänen luokseen, ja niihin, jotka työntävät Hänet luotaan. Jako uskon ja epäuskon välillä on selkeä ja voimakkaasti elämän todellisuutta muovaava.

Usko kuulee Jeesuksen kutsun, menee Hänen luokseen ja saa Hänen tuntemisessaan sydämensä syvintä tyydyttävän vastauksen. Uskova jää Jeesuksen seuraan, liikkuu ja kulkee Herran kanssa saaden kaiken aikaa uutta elämää Häneltä. Uskovan ja Jeesuksen välillä vallitsee keskusteluyhteys, persoonallinen kommunikaatio, jossa Pyhä Henki jakaa Raamatun sanan kautta Jeesuksen elämää Häneen uskovalle.

Epäusko

Epäuskossa ei ole kysymys uskon puutteesta, jolle ei nyt oikeastaan voi mitään. "Kun kerran ei satu olemaan uskonnollista tyyppiä, minkä sille sitten voi, jos ei usko. Tai oikeastaan ei minulla olisi mitään uskomista vastaan - hyvähän asia se näyttää monelle olevan - se ei vai minulta onnistu."

Ei epäusko ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Jeesuksen ja Hänen kutsunsa torjumista. Torjunta tapahtuu tietenkin monella eri tavalla. Joku hylkää Jeesuksen intohimoisella vastustuksella, joku ottaa vain lievän halveksivan tai kyynisen asenteen. Jollekulle riittää vain uteliaaksi sivustakatselijaksi heittäytyminen. Mutta oli tapa mikä tahansa, samasta epäuskosta on kysymys.

Kun joku ihminen sanottuaan jonkun asia Sinulle lisää siihen: "Usko vain minua!" joudut välittömästi tekemään valinnan. Otatko sen vastaan, mitä toinen luotettavana sanoi, vai torjutko sen sillä perusteella, että et pidä henkilöä luotettavana tai tiedät itse mielestäsi paremmin. Jos valitset uskon, se perustuu toisen luotettavuuteen ja sanotuin asian vakuuttavuuteen. Tällainen luottaminenkin ihmiseen on siksi toisen "antamaa" eikä Sinun itsesi aikaansaamaa. Jos kuitenkin torjut sanotun, et usko sitä, se perustuu siihen, että luotat enemmän itseesi ja omaan arvostelukykyysi.

Jeesus tulee siis luoksesi, puhuu Sinulle ja tekee Sinulle tarjouksen totuudellisella tavalla. Usko tarttuu Herraan ja suostuu Herran sanan alle. Usko syntyy siksi Jeesuksen totuudellisen ja armollisen sanan kautta. Epäusko taas uskoo enemmän itseensä ja kykyynsä selviytyä elämän asioista omalla viisaudellaan ja kyvyillään ja torjuu Jeesuksen pois jonkinmoisena vapauden rajoittajana tai mahdottomien asioiden vaatijana.

Yksinkertainen usko

Usko on yksinkertaista jäämistä Jeesuksen ja Hänen sanojensa varaan. Usko ei ole vaikeaa. Pieni lapsikin voi turvata Jeesukseen. Jeesus on läsnä ja puhuu ja tarjoaa jokaiselle mahdollisuuden uskoa. Ketään ei torjuta pois.

Lopuksi Eiko Satoon todistus siitä, miten hän sai uskon ja sen kautta muutoksen elämäänsä:

Jumala kutsui sisäisen ahdistuksen kautta minut ensi kertaa elämässäni kristillisen kirkkoon 19.9.1991. Kun Etsin tietä kirkolle aiemmin käsiini saamani joulujumalanpalveluksen ilmoituksen osoitteen perusteella, sydämeni täytti ahdistunut huuto: "Auta minua, tee jotain hyväkseni". Kun kuulin seurakunnan pastorilta, että Jeesus pelastaa, mieleni hieman rauhoittui.

Minua ajoi etsimään pelastusta seuraavanlainen elämäntilanne. Tuolloin lukion ensimmäisellä luokalla ollut poikani kieltäytyi menemästä kouluun, kun toinen lukukausi oli alkamassa. Siihen asti hän ei ollut osoittanut mitään oireita koulupelosta, joten hämmästyin ja rupesin murehtimaan hänen tulevaisuuden mahdollisuuksiaan. Kuvittelin tuolloin ihan tosissani, ettei pojallani olisi mitään tulevaisuutta, ellei hän valmistuisi yliopistosta.

Huolissani kyselin apua sukulaisilta ja viranomaisilta, mutta koska lukio ei kuulu oppivelvollisuuden piiriin, kukaan ei ollut valmis auttamaan pojan saamiseksi takaisin kouluun. Pikemminkin koin, että vanhempia syyllistettiin asiassa.

Juuri silloin sanomalehden välistä löytyi ilmoitus, jossa luvattiin 2000 jenin hinnasta ratkaisua ahdistaviin ongelmiin. Kun nyt ajattelen, niin eihän rahalla voi tällaisia ongelmia ratkaista, mutta silloin etsin niin kovasti apua hätääni, että menin ilmoitettuun paikkaan. Kun kerroin asiani, minulta alettiin kysellä oman menneisyyteeni liittyviä asioista. Vastasin rehellisesti kysymyksiin. Tällöin syyksi poikani tilaan selitettiin se, mitä minä olin menneisyydessäni tehnyt. Kuulemani kauhistutti minua ja aloin syyttää itseäni. Kun sydämeni ja mieleni oli täynnä vain sitä, miten saisin poikani takaisin kouluun, en kyennyt rauhalliseen harkintaan, vaan maksoin ensimmäisellä kerralla 2000 jeniä. Seuraavalla kerralla menin 30 000 jeniä mukaan, mutta sitä seuraavalla kerralla minulta vaadittiin jo miljoonan jenin maksua. Kysymykseni, miksi pitäisi maksaa niin valtava summa, vastattiin: "Tarvitsen tuon summan rukoillakseni apua pojalleni!" Kun kysyin, mitä minun sitten pitäisi tehdä, minulle kerrottiin aivan tosissaan, että minun pitäisi nousta joka aamu aikaisin ja siivota vessa.

Ihmettelin, mahtaisiko poikani todellakin saada avun tuollaista tekemällä. Kun aloin epäillä touhua ja suurta rahasummaa vaadittaessa lopulta ilmoitin, että tämä saa nyt riittää, niin yhdessä hetkessä asenne minuun muuttui ja minua alettiin panetella ja uhkailla.

Mutta tuo syyttely palautti mieleeni nuoruudessa tekemieni syntieni muiston. Surkeat asiat painoivat raskaina sydämelläni. En tiennyt, miten voisin sovittaa vuosien takaiset lankeemukseni. Sietämätön tuska sisimmässäni palasin kotiini. Syytös, että poikani ongelmat olivat minun syytäni, ei antanut minulle hetkenkään rauhaa. Siksi tartuin aiemmin lähistöllä asuvalta kristityltä saamaani kutsulappuun ja etsin tieni tuohon kristilliseen kirkkoon.

Kirkon pastori kertoi, että minun ei tarvitsisi olla epätoivoinen, sillä Jeesus kykenee pelastamaan ja auttamaan. Hän rohkaisi minua hirveässä tuskassani. Sitten hän laskee hiljaa käteensä minun olkapäälleni ja rukoili puolestani.

Mieleni rauhoittui, lainasin kirkosta Raamatun ja aloin ahmien lukea sitä. Seuraavasta sunnuntaista lähtien aloin käydä jumalanpalveluksissa, lainasin Raamatun ymmärtämistä helpottavan Raamatun sanakirjan. Viikolla pidettävässä Raamattu-piirissä aloin kysellä, kuka Jeesus oikeastaan oli. Etsin tosissani vastausta kysymykseen, miten minä voisin pelastua.

Seitsemän viikkoa siitä, kun aloin käydä kirkossa, aivan yllättäen kesken jumalanpalveluksen sydämeeni laskeutui selkeä taju siitä, että Jeesus on Jumala. Minulle, joka olin koko sydämestäni etsinyt apua ja pelastusta, annettiinkin ylhäältä usko siihen, että Jeesus on Jumala.

Tunsin, miten kaikki hartioilla olleet taakkani putosivat pois. Sydämeni täytti rauha. Koin, että voin täydellä luottamuksella jättää kaikki asiani Jumalan käsiin.

Mutta kun sitten palasin yksin kotiin, en voinut olla ihmettelemättä, miten olin yhdessä hetkessä voinut saada uskon sydämeeni. Silmiini osui silloin (nuorena täysin halvautuneen kristityn taiteilijan) Tomohiro Hoshinon kalenteriin kirjoitettu runo, joka kuuluu näin:

"Siihen, että liikkumaan kykenevä ihminen pysyy hiljaa paikallaan, tarvitaan sinnikkyyttä.

Tarvitseekohan minunlainen liikuntakyvytön sinnikkyyttä omaan liikkumattomuuteensa?

Kun huomasin sen, oli kuin, minut ohdakkeiseen köyteen tiukasti sitonut pinnistelyn ja ponnistelun side olisi kerralla katkennut."

Silmäys runoon havahdutti minut. Luin runon moneen kertaan. Mutta minähän juuri olen tuossa tilassa! En itse kykene mihinkään kysymysteni ratkaisemiseksi. Minähän olen juuri tuo liikkumaan kykenemätön. Siihen asti olin kuvitellut saavani aikaan jotain tekemisilläni ja sinnikkyydelläni. Mutta kun minut havahdutettiin todellisuuteen, että omin voimin en saa mitään aikaan, olen liikkumaan kykenemätön heikko olento, saatoinkin avata koko sydämeni Jeesukselle Kristukselle ja ottaa Hänet vastaan Vapahtajanani.

Tuona hetkenä minä, joka olin kantanut niin suurta huolta poikani tulevaisuudesta ilman yliopistokoulutusta, saatoin jättää myös poikani asiat Jumalan käsiin. Jumala on poikani luonut. Jumala on valmistanut häntä varten myös tien ja kykenee kuljettamaan sillä häntä. Tajusin, ettei poikani ollut tullutkaan tämän maailmaan pelkästään minun kauttani. Siitä hetkestä minä, joka olin luottanut omaan voimaani mutta ajautunutkin omissa ajatuksissani tuskan pyörreimuun, aloin rukoilla, että voisin yhä syvemmin luottaa Jumalaan.

Kun sain lahjaksi uskon, ajattelin olevani pelastunut. Mutta siinä vaiheessa minulla ei vielä ollut varmuutta siitä, että olinko saanut syntini anteeksi. Menemällä naimisiin olin onnistunut kätkemään menneisyyteni häpeän, mutta syntieni synkkä todellisuus säilyikin kipuna sydämessäni. Jumala käytti poikani koulupelkoa paljastaakseen sydämeeni kätkeytyt synnit ja vapauttaakseen minut niistä sovitustyönsä kautta. Hän kutsui minut tällä tavalla sisälle syntien anteeksiantamukseen, joka tapahtui kasteessani.

Sen vuoden joulukuun 22. päivänä kastehetkellä tunnustin Jumalan edessä syntini: "Herra armahda minua. Syntini ovat minun, eivät poikani!" Se Jeesus Kristus, joka rukoili ristin puulla "Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät", otti minunkin syntieni rangaistuksen kannettavakseen.

Jeesuksen Kristuksen kallis ristin uhri antoi myös minun sydämelleni anteeksiantamuksen. Sain vakuuden Hänen rakkaudestaan. Tänään kiitän Jumalaa siitä lahjasta, että synnit anteeksi saaneena saan vaeltaa uudessa elämässä Hänen edessään ja Häntä rukoillen.

Entä Sinä?

Herra Jeesus lupaa antaa elävää vettä niille, jotka pyytävät sitä Häneltä. Haluatko Sinä antaa sydämesi Jeesukselle. Hän täyttää se tyhjyyden rakkaudellaan. Jeesus kutsuu Sinua?